

Na to dajscho nam we tom drugem žetu wotgronišy.

To dowěrene na Boga hobstoj we tom, až my se šchogo dobrego wot Boga nazějomy a se we wšchom na nogo spuschežamy.

Tak se dowerichu te Tesušowe hukniki na Tesuša; to my husnajomy s togo, až woni schytkno spuschežili a snim do loži stupili běchu, a až woni we swojej nusy k nomu stupichu a žachu: „Kněžo! humož naš, my se skasymy!“ A tak dejmy tež my, gaž Bogu se dowerišy žomy, togo nejlěpšchego wot nogo se nazasch, ako Sirach (2, 8) k tomu napomina: „Wy, kenz wy togo Kněsa se bojšcho, nazějšcho se togo nejlěpšchego wot nogo!“ My dejmy wěscže wěrišy, až nam mimo Božeje wole niž se stanusch namožo, ale až tež našche lošy teje głowhy šche lizone šu, a až schytkno, zož nam sa jogo wolu se staňo, hužytne a sbožne a to nejlěpšche jo. My dejmy wěscže wěrišy, až won schytkno, zož nam we wěrnosczi schłoji, wot naš wothobroschisch, a to, zož nam we wěrnosczi dobre jo, dasch, a naš teke se wšcheje nuse humož bužo. Čhtož Bogu se dowerijo, ten žějo s Dabitom (Ps. 39, 10): „Ja zu melzasch a moje husta nerosžynišy; Ty jo bužosch děre hužynišy!“

Sie nespodoba jomu,
 Ak zož nam dobre jo,
 Ga dowermy se jomu;
 Won Ssyna swojogo,
 Ab sbožne byli, da;
 Dicheš nog, zož potrebamy
 Sa schěto, dušchu mamy:
 Tom zescž byž ipiwana!

To dowěrene na Boga hobstoj pak teke we tom, až my se jano Bogu šamemur a jogo mudrej raže a woli pschiruzžymy.